

GENERAȚIA OMEGA

Rodica Bretin

„ALGORITMUL DIACRONIC — rezonator etern, perfect și imuabil al ritmurilor esențiale alfa din entitatea mea abiotică — a stabilit cu precizie de o deca secundă momentul când structurile voastre bioinformaționale vor reacționa pozitiv, fără a se detrace, la implementarea informației inhibitoare, până acum redundante, devenită factor decisiv al...”

Monologul obositor al computerului mă irită, cuvintele curg, se contopesc într-un murmur monoton, neîntrerupt, mă retrag în mine umilit, singur, și nu pot face nimic, vocea egală, fără inflexiuni mă urmărește inoculându-mi pe-nețul otrava, se insinuează prin ungherele psihicului, n-am unde să mă ascund. Mi-e teamă de o criză nervoasă, de atîta vreme n-am comunicat cu nimeni, vreau să spun cu un om, nu mă refer la blestemata mașină care perorează la infinit, cu vocea ei imposibilă; înnebunesc dacă nu termină odată. La-să-mă în pace, îmi vine să-i strig, dar tac ascultînd mai departe.

„rezultatele programului inițiat în psihotehnica onirică și conținutul carent imaginistic al dioramelor de stimulare a creativității arată...”.

Testele au un anumit scop: ne pregătesc să acceptăm ceea ce, într-o formulare arhaică, însă suficient de sugestivă, s-ar numi adevărul despre noi. Când nava „Eor” a asolizat — cu ani în urmă — pe această planetă, la bord, în locul unui echipaj uman se afla o bancă de gene. Computerul nu fusese încă lovit de logoree și purta în creierul lui artificial și pervers un program. El, plămuierea artificială din spatele cîmpurilor modelatoare, ne-a creat.

Uneori îmi închipui peisajul straniu de afară, în care corpul navei, insulă metalică, refuză integrarea. Viziunea de fantastică și insolită, de un miraculos echilibru senzorial. De optsprezece ani, climatul întreținut de păienjenişul de cabluri, rețele și monitoare, e unicul meu univers. Încep să mă îndoiesc de materialitatea lumii exterioare; pereții cenușii, lipsiți de hublouri sînt, în schimb, o certitudine.

„reperarea unor elemente interșanjabile în echivalentul conceptual al raționamentelor, eliminarea factorilor incidentali, impulsurilor atavice,

tendinței de eludare a gândirii sistematice, precis ordonate și de orientare spre un comportament anarhic, incoerent, dominat de sentimente și instincte”.

Are dreptate, e stupid și inutil să urăsc impenetrabilitatea barierelor fizice ce mă despart de ceilalți. Nava trebuie să fie imensă, numai zona care-mi e accesibilă cuprinde șase nivele, și sînt douăzeci de astfel de secțiuni, izolate între ele... Cînd reușesc un contact telepatic cu ceilalți le simt întrebările, anxietatea claustrării, gânduri străine îmi scotocesc avide mintea: cine sînt eu, cine sîntem. Mă cufund în mine ca într-un abis, căutînd febril răspunsul închistat în cochilia săracă și goală a tăcerii. Legătura slăbește după cîteva minute, n-am puterea s-o mențin, deși mă agăț ca un naufragiat de firul invizibil dintre conștiințe. Reîncepe pînda în labirintul abstract al undelor psi, anticipînd probabilitatea regăsirii. Apropierea de ceilalți e un analgezic, îmi amortește durerea.

„Prezența în actualele delimitări spațio-temporale este rezultatul incidenței planificate a unor evenimente, nu doar o simplă pendulare de șanse. Fixate în modele operaționale integratoare sau invertite în arhitecturi cinetice modulare — îmi puteți controla fracțiuni importante din memorie, conținînd esența civilizației părinților voștri. Sînteți **ultima generație** de eo-rieni, născuți pe o navă destinată colonizării altor lumi. Disponibilitățile psihice și de adaptare pe care le-ați format vă vor ajuta să interveniți în viitorul acestei planete”

Brusc, totul capătă sens, ascult atent vocea computerului care, ciudat, și-a întrerupt perorația, iar indicațiile sale sînt exacte, concise. Încercînd să-mi domin teama, mă prăbușesc în fotoliu, cu corpul scuturat de frisoane. Pe ecran apare imaginea unei săli icosaedrice, dincolo de pereții căreia sînt douăzeci de incinte identice cu cea în care mă aflu. Încărcată de așteptare, atmosfera pare străbătută de irizații violacee, sclipiri fulgurante se întretaie pe traiectorii sofisticate, deși efectul se datorează mai curînd nervilor tensionați la limită.

Un semnal discret anunță deschiderea ogivei. Secunde lungi rămîn paralizat, incapabil să reacționez; nu știu cum m-am ridicat, cu mișcări rigide, de păpușă mecanică — ... Mă clatin, sala poligonală e un viespar de gânduri vii, alerte. Încremenesc, privind cu ochii dilatați de groază reflectarea identică a chipului meu în trăsăturile celorlalți, într-un refuz disperat al acceptării evidenței. Citesc în mințile lor aceeași oroare, înțelegînd, în sfîrșit, de ce sîntem mai multe trupuri și o singură ființă.

Asolizarea navei n-a decurs normal, în impact fiind atinsă și banca de gene, cele rămase corespunzînd doar unui genotip. Computerul a decis,

totuși, sa ne creeze. E rîndul nostru să luăm o hotărîre... Ca entități separate ne domina interferînd fluxul comun al emisiilor noastre bioenergetice cu cîmpul alfa al mașinii, putem declanșa o reacție brizantă.

„Sinuciderea e incongruentă ca variantă de interpretare a simbolurilor mentale și informaționale ale...”

Sînt pregătit, mă concentrez, simt cum mă încearcă, paradoxal, o milă fără margini pentru bătrînul computer, n-a înțeles nimic din ființa umană.

Închid ochii, gestul e repetat de noi toți, într-o totală consonanță, și dau comanda telepatică.

Ultima.